

Farul Căştin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VII. No. 7

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare Sâmbătă

Sâmbătă,
18 Febr. 1939

INVĂȚĂTURI DIN TIMPUL NOPTII

Tr. de Earl Truța

Noaptea lui Iacob

Geneza 28:1,

Călătoria la care a pornit Iacob din casa tatălui său, a fost periculoasă și lungă. Trebuie să meargă fără călăuză și să plece fără întârziere. Trebuie să treacă printr'o țară unde n'a existat nicio lege pentru protecția călătorilor. Ceea ce a fost mai rău, era că, Iacob însăși a fost vinovat de neînțelegerea tristă dintre el și fratele său. În călătoria lungă și singuratecă, ce sta înaintea lui, el trebuia să aibă cel mai rău tovarăș de drum — o conștiință neîmpăcată. Iacob a fost un om timid și prevăzător, el n'a fost obișnuit ca fratele său să meargă la vânat prin munți. N'a fost obișnuit să caute lei prin culcușurile lor. N'a învățat să pribegească și noaptea să se culce pe pământ, în loc de pat, sub cerul liber, în loc de învelitoare. Când a fost copil, a stat lângă mama sa, și ca om mare, a trăit o viață liniștită și simplă. El a fost păstor, nu vânător.

Se pare foarte curios, dar totuși Iacob n'a trăit o viață neatârnată. Ca copil a stat cu părintii săi până la 77 de ani. El a avut foarte puține prilejuri ca să-și cultive trăsăturile nobile ale caracterului său. El a cunoscut foarte bine promisiunea divină, că moștenirea numelui și îndeplinirea legământului cu Avraam o să cadă pe el, și ar fi trebuit să fie mulțumit și să creadă cuvântul lui Dumnezeu, fără să întrebuițeze înșelăciunea, ca să primească sau să grăbească această îndeplinire.

Dar acest înșelător timid n'a avut credința destulă să aștepte și când a venit ocazia, el a cerut din partea fratelui dreptul de întâi născut. Mama a ajutat să înșele pe tatăl său bătrân și orb.

Iacob s'a îmbrăcat cu hainele fratelui său, care era pârșos, și și-a acoperit mâinile cu piele de capră ca să-l înșele mai bine. El a înșelat, a spus minciuni, ajutat de mama sa, pentru ca să primească binecuvântarea tatălui său. A făcut toate aceste, nu din lipsă de experiență, sau nebăgarea de seamă a tineretii, ci atunci când a fost om matur, de 77 de ani. În loc de a deveni șeful bogat și onorabil al unui trib, el e forțat să fugă să-și scape viața, cu nimic altceva, decât cu un toiag în mână. Trebuie să meargă pe jos, singur, vreo 500 km., printr'o țară sălbatecă și neprimitoare de oaspeți.

Dacă el va lua servitori, sau vreun animal cu el, drumul lui va fi greu și va fi urmărit, prins și omorât. Dacă va lua bani, va fi jefuit în prima noapte. Dacă va merge fără bani, va trebui să ceară dela triburile sălbatece ce va întâlni în drumul său, sau să trăiască cu animalele sălbatece. Plecând în astfel de împrejurări, cu pericol și suferințe înaintea lui, Iacob desigur a lăsat casa tatălui său cu o inimă mâhnită. El pornește din dimineață, temându-se de acei cu cari ș-ar putea întâlni. Pe fiecare deal, ochii lui privesc în toate direcțiile. Temându-se de hățișari ar putea să-l atace, din când în când el vede câte un cioban cu turmele sale, vreun călător ca și el, prin pustiu fără casă, dar el caută dinadins să nu fie văzut de nimeni. Seara, se oprește într'un loc singuratec, flămând, obosit, frig, și se culcă între pietrele dealului.

I se pare că Dumnezeuul părinților săi l-a părăsit și că tot pericolul acesta și suferința din

inima lui, e din cauza nebuliei sale. Intunerecul din sufletul său, e mai întunecat decât noaptea. Lui însuși i se pare că e un om părăsit și o creatură blestemată în acest pustiu nemărginit. Când întunerecul cade ca un vâl asupra lui, el alege o piatră de pernă și se culcă pe pământ, ca să doarmă sau să stea treaz, să aștepte ziua. Și acum el simte, ca niciodată, nevoie de ajutorul unui om care nu doarme și a unei mâni ce nu se obosește.

Dar ce minunat că în acest loc părăsit el a putut să simtă că Dumnezeu e cu el. Când omul pierde încrederea în el însuși, e timpul potrivit, pentru ca Dumnezeu să ne ajute și astfel, Tatăl atotputernic a avut milă de acest rătăcitor prin pustiu și în visurile sale. În acea noapte neuitată, el a primit asigurarea divină că Dumnezeul lui Avraam și al lui Isaac, a fost cu el în rătăcirile sale. Tot așa de mult ca și în casa lui părintească din Berșeba.

Legământul milei trebuie să fie îndeplinit în el, moștenirca lui promisă, a binecuvântării veșnice, trebuia să rămână nepătată și neschimbată.

În viziunea inspiratoare a nopții aceleia, fugarul a văzut în vis drumul ce lega cerul de pământ, glorios ca și porțile dimineții, larg și sigur ca marea veșnic deschisă și liberă ca și văzduhul nemărginit. El a văzut scara strălucită, mergând cu trepte de lumină dela pământul părăsit unde dormia el, până la cer.

Solii cerești urcau și coborau ca și când ar fi fost trimișii lui Dumnezeu să-l servească pe el

(Continuare în pag. 2-a)

Farul Crestin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redactor responsabil:

Ioana Cocut

Anul VII. No. 7 18 Februarie 1939

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.

In străinătate 250 lei

Nu se primesc abonamente
deci cu înmănatul banilor
în mână.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Fabricii 20

Cover: N. Oncu, Arad, Str. Blănăuziei 4

DELA REDACȚIE**Farul, Misionarul nostru**

Într-adevăr acest misionar a avut totdeauna misiuni grele de îndeplinit în lucrarea lui, ducând vestea Evangheliei până la cei mai îndepărtați prieteni ai lui.

În aceste vremuri grele are multe greutăți. De aceea trebuie să-i deschidem drumul acestui misionar, cu toții, cu bucuria pe care ne-o face, să o poată avea și acei cari nu știu încă despre el.

Bucuri sufletesti

Eu nu am altă bucurie mai mare, decât atunci, când sosește Farul. De aceea vom aduce în rugăciunile noastre cauza lui, ca Dumnezeu să dea ajutor fraților cari lucrează la această „minunată lucrare a lui Dumnezeu”.

I. TURCU

(Urmare din coloana III-a)

ca să facă pentru el vaporul, casa lui Dumnezeu și poarta cerului.

Astfel, în jurul lui, pe mare, ca și pe pământ, în oras, ca și prin pustiu, ziua ca și noaptea, Dumnezeu cheamă pe rătăciți acasă. Distrugerea rămâne pentru acel ce nu ascultă chemarea Lui.

Fericită și glorioasă e soarta aceluia, care poate să găsească Betelul în fiecare zi, în călătoria vieții.

Dumnezeu să ne ajute să găsim casa Lui, în orice loc, în orice împrejurare și în orice oră.

COMANDAȚI

Geografia**Biblică****Invățături din timpul nopții**

(Urmare din pag. 1-a)

În rătăcirile lui. Acolo unde a-cesti mesageri se pierd în splendoarea nemaipomenită a unui tron mare și înalt, gloria lui Dumnezeu a apărut și s'a auzit o voce, repetând promisiunea milei și a binecuvântării veșnice. Când s'a trezit și s'a gândit ce poate să însemneze această viziune ciudată, el a simțit și a crezut că promisiunea și protecția atotputernicului Dumnezeu, era o încurajare pentru credința lui. El a învățat că și cel mai singuratec și parăsit loc pe pământ, poate să devină un loc sfânt pentru inima care se întoarce cu dor și speranță către Dumnezeul viu. El a văzut cărarea dela pământ la cer, că e totdeauna deschisă și că cete de îngeri, plini de milă, vin și pleacă. Pentru el acest deal neroditor, acoperit cu pietre și conturbat toată noaptea de urletul animalelor sălbatice, a fost cel mai sfânt loc pe care l-a găsit vreodată pe pământ.

N'a fost altceva decât casa lui Dumnezeu și casa Cerului. Și când rătăcitorul Iacob, în adâncul mâhnirii și pericolului său, a fost în mod special asigurat de iubirea atotprezentă a Domnului, inima lui a fost câștigată. El a pus la o parte îndoielele și frica sa, și s'a hotărât ca, acest vis din Betel, să fie pentru el începutul unei vieți noi.

Și a făcut un legământ solemn cu sufletul său propriu, că de acum încolo el se va încrede în Dumnezeul părinților săi. El a ridicat o amintire aceluia legământ. Iacob, în anii următorii ai vieții sale, cu toată slăbiciunea oricărui om, a fost totuși credincios față de legământul făcut.

Și această poveste sfântă, a nopții lui Iacob la Betel, ne învață că în momentele cele mai întunecoase și părăsite, Dumnezeu poate întrebuinta necazul nostru și descurajarea noastră ca un mijloc de a atrage inimile noastre către El. Atunci când credem că Dumnezeu este mai departe de noi, atunci El este mai aproape. Ceea ce lumea ar numi nenorocirea cea mai mare, poate fi trimisă ca cea mai mare milă. Nu există în vocabularul credinței cuvântul „noroc”, sau „întâmplare”, toate locurile sunt fără pericol, toate lucrurile sunt spre binele celor ce iubesc pe Dumne-

zeu. Fiecare experiență din viața noastră pământească, trebuie să ne conducă spre cetatea speranței, fiecare durere cauzată de o conștiință tulbură, ar trebui să deștepte în noi o dorință mai fierbinte după pacea care trece peste înțelegerea noastră. Fiecare dorință nesatisfăcută, fiecare oră nefericită, trebuie să ne călăuzească spre o odihnă adevărată și statornică a sufletului nostru. Trebuie să ascultăm vocea providenței divine care ne vorbește, despre întâmplările comune ale vieții.

Ca și Iacob în rătăcirea lui, trebuie să ascultăm vocea lui Dumnezeu cu recunoștință și cu juruință de predare. Trebuie să ne bucurăm că, compătimirea divină ne urmărește în rătăcirile noastre, chiar când noi am uitat datoria noastră și am părăsit pe Dumnezeu. Pentru ochii credinței creștine, cerurile sunt totdeauna deschise, senine, calea legăturii cu cerurile deschise, prezența lui Dumnezeu, fac ca oricare lucru să fie cer și ca El să fie cu noi pretutindeni. În orice loc unde există o inimă omenască doritoare după mângăierea divină, acolo e casa lui Dumnezeu, acolo e poarta cerului, acolo sunt izvoarele sfinte ale speranței și ale păcii.

În mijlocul oceanului, e un vapor aruncat de valurile furioase, încoace și încolo. Noaptea e întunecoasă, vântul bate puternic, se pare că apele sunt infuriate și hotărâte să spargă în două vasul mare. Un marinar se coboară jos pe punte, și intră în cabina lui, să se odihnească puțin. El adoarme, rămâne neștiutor de urletul furtunii. Inima lui acum e dusă departe în cea-casă liniștită, pe care el a părăsit-o pentru o viață de rătăcire pe mare. El aude din nou vocea rugăciunilor de seară, buze părintești și o rugămintă fierbinte strigă spre tronul milei nesfârșite, numele său. În amintirea lui, el se duce din nou la biserica tinereții sale, aude din nou cuvintele sfinte ale lui Hristos: „Veniți la Mine”.

Dumnezeu vorbește aceluia rătăcitor pe mare, ca și cum ar vorbi lui Iacob la Betel, în visul nopții. Și amintirea, ca și vocea rugăciunii, sunt trimise aceluia marinar,

(Continuare în coloana I-a)

Nazaretul

(Din „Țara Cărții” de dr. E. Gill)

Istoria unui Copil, a unui deal și a unei câmpii

Un deal, un copil, o câmpie. Aceasta este tabloul care a pus stăpânire pe imaginația biografilor lui Hristos.

Noi îl putem vedea într-o după masă de primăvară, stând pe dealul Său, cu fața spre miazănoapte, împreună cu Maria și Iosif. Intreaga Galilee din jurul lor era o întindere de adevărată frumusețe. Crinii roșii de pe câmp și cele 3000 de feluri de flori de primăvară, erau în floare. Văzduhul era plin de parfum și albinele zumzuiau pline de nectar.

Micul grup ședea la razele calde ale soarelui, povestind cu glas domol istoria poporului lor, care s'a desfășurat pe această câmpie istorică, ce se întindea în fața lor, în tot farmecul ei de primăvară.

Jos, în valea adâncă a Iordanului, a venit Iosua, anticul Stonewall Jackson, făcând în pas alergător marșul îndrăsnit, ca apoi cu războinicii lui cutezători să se arunce asupra regilor Canaaniti și să-i distrugă complet lângă apele Meronului.

Apoi, Iosif, arătând cupola rotundă a Taborului, ce se afla tocmai în fața lor spre stânga, povestește cum Debora și Barac stăteau așezați cu trupele lor pe coasta de jos a dealului, așteptând atacul inamicului. Colo, la dreapta, peste câmpie, la picioarele Carmelului, la Harosets, era Sisera cu oamenii săi. Din ceață ei obsearvă șirul lung de „nouă sute cară de fier”, cu oiști, osii și butucul roții înarmat cu pumnale ascuțite și lucitoare, alergând peste câmpie spre Tabor. Deasupra lor, în mijlocul câmpului, vine, plutind pe jos, un nor vijelios, vărsându-se cu furie deasupra Canaanitilor. Argila moale și cleioasă a Ezdrailonului se lipește îndată de roate, urletul tunetului și fulgerele orbitoare aruncă într-o confuzie și panică de nedescris, pe cai și călăreți. Atunci Debora, cu ochii ei de vultur, văzând că a sosit prilejul, dădu norunca ei istorică: „Sus, nentrucă aceasta este ziua”. Jos fulgeră Barac cu cei zece mii de pedestrii, cari se aruncă cu ușurință asupra masei cuprinsă de spaimă. Băiatul, în timp ce continua povestirea, părea că simte

ciocnirea războinicilor și aude țipătul și tumultul celor înclistați în luptă. Oastea lui Sisera s'a întors și a fugit pe câmp spre malurile inundate ale Chișonului unde au pierit cal și călareț în valuri.

Când Iosif și-a terminat povestirea, Copilul, cu fața aprinsă, scoase un oftat și murmură cuvintele pe cari le-a auzit cântându-se de corul din Templu „La sărbătorile Paștilor: „Cine este Regele mării...? Domnul cel puternic în războaie!”

Apoi Iosif și Maria au arătat Copilului, regiunile istorice. Carmelul se vedea la sud vest, în partea „unde apune soarele pe coasta Mării celei mari”, pe care numai puțini din poporul lor au navigat. Ei vorbeau despre rugăciunea lui Ilie pentru ploaie, despre înfiorătorul „loc al arderii”, dincolo la poalele muntelui, locul unde au pierit preoții lui Baal.

Apoi, aruncând privirea pe partea cealaltă a câmpiei, arată muntele Ghilboa cu Iezreelul, așezat la dreapta lui, unde Ahab și Izabela au păcătuit și au murit, aproape de via lui Nabot. De pe coastele acestui munte se repezi Ghedeon cu cei trei sute de voinici, spre câmpie, și în toiul nopții au înconjurat tabăra hoardelor Madianite, cuprinse de somn. Copilul părea că vede în închipuirea Lui oalele cari ascundeau luminile, în mâna stângă, iar trîmbițele în mâna dreaptă. Pareă auzea strigătul care a sfâșiat întunerecul nopții: „Sabia lui Iehova și a lui Ghedeon!” Pareă că vede spaima Madianiților și aude răcnetul multimei speriate care, cu cămilele și asinii lor fugea în jos prin valea Iezreelului, și trecând Bethshan și malurile Iordanului, ajunse în Ghilead.

Apoi, pe același munte Ghilboa, regele Saul, Ionatan și ceilalți doi fii și-au găsit sfârșitul lor tragic în mâinile Filistenilor. Jos, la o mică depărtare, era Endor, unde Saul a consultat vrăitoarea în noaptea din aiunul luptei. Dincolo de Iordan se ridică peretele înalt al platourilor Bashan, și Ghilead, cari aduc aminte de Ilie, de fuga lui David și moartea netrebnică a lui Absalom.

Jos, la poalele dealului, selipea deacurmezișul câmpiei, ca o panglică albă, drumul care ducea în marele drum al pelerinilor, peste Scitopolis și peste Iordan, apoi spre partea de răsărit, jos spre Ierihon și sus la Ierusalim la sărbătoarea cea mare. Acestea făceau pe Copil să vorbească cu aprindere despre călătoriile din fiecare an la orașul sfânt.

Maria începuse cu glas domol să spună istoria băiatului care a trăit jos la Shunem, pe câmpia din fața lor. Cum băiatul s'a îmbolnăvit pe câmp de căldura mare și cum servitorul l-a dus la mama sa acasă, care l-a așezat mort în patul din camera mică a „profetului”, de pe acoperiș și apoi a fugit până la Carmel, la omul lui Dumnezeu, care întorcându-se, a dat mamei pe copilul ei înviat.

Când s'au ridicat să plece, soarele cobora tot mai jos deasupra mării spre apus. Coborînd, au aruncat o privire spre orizontul dela miazănoapte, unde au zărit creasta măreată a Hermonului, locul cel mai plăcut al poezilor și proorocilor evrei. Pentru Copil, această după masă a fost de neuitat. S'a dus acasă cu ființa plină de farmecul ei. Noaptea a visat armate războinice și pe micutul care s'a întors din Țara Tăcerii, în brațele binevoitoare ale mamei lui.

Dar această plimbare pe deal n'a fost ultima. Adeseori se urca cu frații Lui mai mici și cu camarazi de joc din sat. Atunci însă, dealul avea o altă însemnătate. Grupulețul viu de copii era mai mult interesat de ce se petrecea în fața lor, decât de ce s'a petrecut demult în trecutul îndepărtat.

La picioarele lor se desfășura un tablou viu, în multe culori. Sunetul unei trîmbițe îi făcu să sară în picioare din iarbă și, alergând să urce muchia cea mai înaltă a dealului. Departe, jos, zăriră coifurile lucitoare și centurile scânteietoare ale ostasilor romani ce înaintau cu pași ritmici spre Scitopolis, pe drumul care duce la Maherus, cetatea fortăreață a regelui Antipa. Băieții știau bine din ce legiune făceau

(Continuare în pag. 4-a)

Nazaretul

(Urmare din pag. 3-a)

parte. Ei totdeauna cunosc asemenea lucruri. Când ultimul soldat din coloană a dispărut din ochii lor, ei s'au întors să privească diferite caravane ce treceau deacurmezișul câmpiei. Observând că una vine spre ei, trecând câmpia, de către Meghido, cu respirația oprită au așteptat până s'a apropiat și deodată strigară în cor, recunoscând în caravana care venea, pe aceea care a trecut înainte cu câteva săptămâni, dela Babilon spre Egipt. Ei știau de unde sunt caravanele, după soiul cămășilor și după alte lucruri pe cari băieții le bagă în seamă totdeauna.

O nu, Nazaretul era departe de a fi un sat ascuns și neînsemnat. Se făcea să trăiești în acest oraș și „să vezi trecând prin el lumea”. Timp de treizeci de ani, lumea greco-romană trecea prin fața acestui Copil, care o privea de pe dealul Său.

Copilul a umblat la școala sinagogii, unde a învățat istoria strămoșilor Săi în limba veche ebraică. În familie însă, vorbeau aramaica, limba maternă a profetilor. Adeseori soldații romani, trecând prin oraș, se opreau pentru a-și stămpăra setea pricinuită de oboseala drumului străbătut, la fântână unde femeile scoteau apă în fiecare dimineață și seară. Băieții din oraș se adunau pe lângă ei, admirând fiecare bucată de armură ce li se potrivea atât de bine, și culegeau din gura lor cuvinte latine, a căror repetare îi făcea să râdă, dar cari cu timpul le-au mărit cunoștințele în așa măsură că, atunci când autoritățile romane veneau în oraș, micuții știau să explice părintilor speriați scopul acestei vizite.

Din cealaltă parte a locului soseau comercianții, oameni de afaceri, turiști greci, cari vorbeau limba lui Homer și limba internațională a lumii romane, greaca vulgară. Astfel că Copilul stia să citească ebraica din Vechiul Testament și să vorbească aramaica, limba maternă; fu introdus bine în limba greacă și e posibil că a avut și câteva cunoștințe de limba latină.

Când Copilul a ajuns mare, a lucrat în atelierul lui Iosif, făcând pluguri și juguri pentru boi,

plugarilor din câmpie. Nu numai viața orașenilor a cunoștea, ci și pe a cultivatorilor de câmp. El a adunat în inima Lui experiența multor clase, în ce privește lipsurile lor, bucuriile, necazurile și păcatele lor. Unde putea El să găsească un loc mai bun decât în Palestina, lumea antică în mi-

niatură; unde putea să crească și să se pregătească pentru a fi în lucrul Tatălui Său?

Și într'o zi El s'a coborât de pe dealul Său și, trecând câmpia, a plecat pe aceleași drumuri internaționale pentruca să ajute și să mântuiască. Și El se găsește încă mergând pe aceste drumuri.

Noi și dreptatea lui Dumnezeu

Tr. de I. Truța

1. *Noi învățăm din sfințele Scripturi că toți suntem vinovați și sub osândă și știm pe de altă parte că toată omenirea dorește scăpare și ispășire.*

Dreptatea lui Dumnezeu e neînduplecată. Fiecare dintre noi trebuie să punem un preț pentru nelegiuirile noastre ca să satisfacem legea dreptății lui Dumnezeu. Evrei 9:22.

2. *Putem noi îndeplini această ispășire?*

Nu. Pedepșa pe care am meritat-o noi este veșnică. Noi niciodată n'am putea-o ispăși. Dimpotrivă noi mărim zilnic nelegiuirile noastre. Ezechiel 18:20.

3. *Poate cineva ispăși în locul nostru?*

Nu, pentrucă fiecare om, fiind un păcătos, ar trebui întâi să ispășească pentru păcatele lui. Nimeni deci, nu poate, dintre oameni, purta pedeapsa păcatului nostru. Ezechiel 14:14; 18:20.

4. *Cine poate ispăși păcatele noastre?*

El trebuie să fie în același timp om fără păcat și Dumnezeu. Galat 4:4, 5.

5. *Dece trebuie să fie acela om?*

Fiindcă acel care a păcătuit este om. Și Dumnezeu nu voiește pentru nelegiuirea lui, să pedepsească o altă ființă, ci pe el însuși. Evrei 2:16—18. Rom. 8:3.

6. *Dece trebuie ca în același timp să fie și Dumnezeu?*

Fiindcă nicio ființă, afară de Dumnezeu nu poate purta urgia mâniei lui Dumnezeu contra păcatului, ca să restabilească pentru noi dreptatea și viața. 1 Petru 1:18, 19.

7. *Dar cine este acest Dumnezeu și în același timp și om fără păcat?*

Domnul nostru Isus Hristos. El e Dumnezeu și El este din veșnicie. El a devenit trup și ca om a împlinit legea și toată voia lui Dumnezeu. Ioan 1:1—14; Matei 3:15—17; I. Tim. 2:5—6.

8. *Poate fi Isus destul pentruca noi să ne punem nădejdea și încrederea în El pentru răscumpărarea noastră?*

Da. Pentru aceasta a venit El în lume, după cum a spus chiar El: „Fiul omului a venit să dea viața Lui ca răscumpărare pentru mulți. Și El însuși s'a dat la moarte prin cruce. Matei 20:28.

9. *Primește Dumnezeu pe Isus Hristos în locul nostru?*

Da. Pentru aceasta Dumnezeu a aruncat asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. Dumnezeu a pedepsit păcatele noastre în preaiubitul Său Fiul. Și când Isus Și-a dat viața pentru noi, Dumnezeu a primit jertfa Lui, înviindu-L din morți. Ioan 3:16. Isaia 53:6; Romani 1:4.

10. *Era moartea lui Hristos necesară pentru înduplecarea lui Dumnezeu de a ierta păcatele noastre?*

Nu. Dumnezeu a dorit totdeauna să mântuiască pe oameni. Hristos a murit, ca Dumnezeu să poată îndreptăți iertarea lor. Ezechiel 18:32; Rom. 3:25—26.

11. *Era drept ca cel nevinovat să suferă pedeapsa care se cuvenea celui nelegiuit?*

Răscumpărătorul nu era făcut să moară. El însuși a ales moartea de bună voie, pentru noi. Ioan 10:17—18.

12. *Cine a dat pe Isus la moarte prin cruce? Dumnezeu Tatăl sau El însuși?*

Amândoi. Tatăl, tot așa ca Fiul și Fiul tot așa ca Tatăl, au iubit lumea. Tatăl a dat pe singurul Său Fiul și Fiul Și-a dat viața pentru noi, în dorința de a ne asigura viața veșnică. Ioan 3:16; 10—11.

13. *Iubește Dumnezeu pe oamenii păcătoși?*

Da. Dumnezeu îi iubește și dorește să-i mântuiască din păcatele lor. Rom. 5:7—8. Osea 11:8. Matei 23:37.

14. *Dăruiește Dumnezeu mântuire tuturor oamenilor prin Isus Hristos?*

Da. Și oricine care voiește poate fi mântuit în dar. Isaia 55:1—7.

15. *Sunt toți oamenii mântuiți prin moartea lui Hristos?*

Nu. Acei cari continuă în păcat, rămân sub mânia lui Dumnezeu.

— Persecuțiunile religioase sunt cele mai negre pete în istoria omenirii. —

— Dar, dupăcum se curăță aurul în cuptorul de foc, așa se curăță creștinii în suferințe. —

ILIE MARZA

Iadul

Predică de Moody

Prelucrare de D. Pascu

„Fiule”, i-a răspuns Abraham, „adu-ți aminte că, în viața ta tu ți-ai luat lucrurile bune și Lazăr și-a luat pe cele rele; acum aici, el este mângăiat, iar tu ești chinat”.
Luca 16:25.

Acum câteva zile a venit la mine un domn și mi-a spus despre bucuria ce o simte când mă aude predicând, pentru că eu nu predic niciodată despre iad. Mi-a mai spus că, faptul că eu nu predic despre iad, e dovada că eu nici nu cred în existența lui. Spusele acestui domn m'au pus pe gânduri și conștiința mea a început să mă mustră și să-mi aducă grelele învinuiri pe cari le voi întâmpina înaintea scaunului de judecată, pentru faptul că n'am vorbit destul de răspicat despre existența iadului.

Datoria vestitorului Evangheliei.

Datoria mea, ca vestitor al Evangheliei, este să propovăduiesc o Evanghelie întreagă, așa cum mi-a fost încredințată de Cel ce m'a chemat la această lucrare. Ca urmaș al lui Hristos, nu-mi este îngăduit să aleg o parte sau alta a Bibliei și să spun că pe aceasta o cred iar cealaltă nu. Dacă mă lapăd de un singur cuvânt al ei, atunci trebuie să resping totul. Biblia cuprinde un adevăr întreg și nedespărțit.

Biblia ne vorbește despre răsplată și pedeapsă, despre locul de bucurie și cel de chin. Dacă unul este vesnic, și celalalt este vesnic. Și ori de câteori ni se spune ceva cu privire la veșnicie, noi ar trebui să-l primim cu mai multă seriozitate. Nu luați în răs îndemnurile cari vă cheamă la pocăință. Astfel de îndemnuri spre pocăință i-ar fi prins bine bogatului din iad, dar ele nu se mai auzeau acolo, căci au fost luate în răs pe pământ. Nu, în iad tu nu vei mai putea merge la adunare, nici nu vei mai putea auzi chemarea predicatorului, la pocăință.

Intr'o casă de nebuni, un om striga toată ziua: „O, de-aș fi ascultat ordinul!” Acest om a fost păzitorul unui pod mișcător al căilor ferate. El primise un ordin să nu deschidă podul niciunui vapor, pentru că să treacă pe sub el, până nu va fi trecut trenul special care era așteptat. Intervenția unui prieten l-a hotărât să-l de-

schidă. Dar, tocmai în momentul când vaporul trecea pe sub podul deschis, a sosit trenul care, astfel a dus în prăpastie sute de vieți. Păzitorul, în urma acestei întâmplări și-a pierdut mințile și striga mereu: „O, de-aș fi ascultat...!”

Un om al lui Dumnezeu trecu odată pe lângă o cârciumă. Un tânăr care tocmai ieșea din local, îl întrebă batjocoritor: „Hei, sfântule, mai este mult de aici până la iad?” Omul nu răspunse, ci trecu înainte liniștit. La câțiva pași, auzi sgomot în urma lui. Când întoarse capul, văzu cu groază că tânărul bețiv și batjocoritor, zăcea pe pământ, plin de sânge, asvârlit de calul său năvălaș. A fost oare departe iadul de el? Eu mai degrabă mi-aș tăia mâna decât să critic veșnicia... Cât timp se zice **astăzi**, stărui să vă câștig pentru Impărăția lui Dumnezeu, dar după ce veți trece de aici, în iad, orice mijlocire va fi zadarnică.

Aduceri aminte în iad.

Dar oamenii își vor aduce aminte în iad și această aducere aminte va mări chinul lor. Acolo vă veți aduce aminte de adunările la cari ați luat parte. Vi se va părea că auziți cântările cari vă îmbrăcurau auzul în acele adunări. Vă veți aminti de cuvintele predicatorului, care vă invita să veniți la pocăință și clipele când v'ați simțit aproape de Isus, de mântuire și totuși acum sunteți în iad. Acolo nu se vor mai auzi cântările Sionului pe cari le-ați cântat și voi în adunări. În iad nu vor mai fi rugăciuni nici pentru părinți nici pentru copii. Isus nu se mai apropie de iad, și numai vaietele celor disperati și condamnați pentru veșnicie, vor întuneca și mai mult văzduhul locașului chinurilor.

Chemarea Domnului.

Dar, acum este timpul potrivit, **azi** este ziua răscumpărării. Dumnezeu cheamă pe păcătoși la El: „Spune-le: „Pe viața Mea”, zice Domnul Dumnezeu, „că nu doresc moartea păcătoșului, ci ca să se întoarcă dela calea lui și să trăiască. Intoarceți-vă, intoarceți-vă dela calea voastră cea rea! Pentru că vreți să muriți voi, casa lui Israel?” Ezech. 33:11. Cum vreți voi să vă mântuiți? Dacă nu pri-

miți o astfel de chemare, ce altă speranță aveți pentru mântuirea voastră? O, de s'ar trezi **azi** sufletul în voi, și ați simți că Isus e cu noi! El este **azi** aici și imbie tuturor pacea. El nu dorește moartea nimănui, ci să se întoarcă și să trăiască.

Se apropie timpul secerișului mare, cine seamănă în corp, va secera din el moarte, cine seamănă vânt va secera vifor. Dumnezeu voiește să veniți **astăzi** la El și să primiți mântuirea pe care o dă El în **dar**. **Astăzi** încă voi sunteți stăpâni pe soarta voastră. Vă pun înainte raiul și iadul, alegeți acum. Dacă veți urma pe Isus, El vă va duce în brațe, iar dacă vă veți lepăda de El și El se va lepăda de voi. Stați și cugetați: Pe Isus nu-L veți mai avea poate, atât de aproape de voi. Dece nu vreți să-L primiți?

Moartea unui nemântuit.

Nu demult, am ținut o predică de evanghelizare. La sfârșit am pus întrebarea: „Cine voiește să-L urmeze pe Domnul să se ridice sus”. Spre marea mea mirare printre mulți alții, văzui pe un om care vizita biserica noastră numai de câteva săptămâni. M'am dus la el și strângându-i mâna îi zisei: „Mă bucur foarte mult că v'ați sculat acum și v'ați hotărât să urmați pe Domnul”. „Da”, răspunse el, dar eu cred că mai am o piedecă în drumul meu”. „Care?”, îl întrebai eu. „Imi lipsește îndrăzneala. Dacă ar fi fost aici un prieten al meu, desigur eu nu m'aș fi sculat, căci el ar fi răs de mine. Eu nu am încă atâta curaj ca să-i spun despre hotărârea mea”. „Dar, d-ta nu trebuie să te rușinezi de Domnul”, i-am răspuns eu. În timp ce vorbeam cu el, tremura din tot corpul și eu cred că Domnul lucra în inima lui. Mai veni și în alte seri și se părea că uneori stă în poarta cerului gata să intre, dar adevărul e, că, el a cunoscut numai **rușinea**.

După 6 luni, răci cu totul și nici nu mai venea la adunare. Mai târziu am primit dela el o telegramă să mă duc căci e bolnav. M'am dus la el. A vrut să știe dacă mai este vreo speranță pentru el. I-am răspuns că Dumnezeu a trimis pe Isus Hristos
Continuare în pag. 6-a)

Din lumea largă

A erupt o sondă de petrol din jud. Prahova. Păcura a inundat o parte din satul Tîntea. Doi copii, păscând vitele la câmp, au aprins focul ca să se încălzească. Din nebagare de seamă, păcura a luat foc și acesta s'a întins până în sat. Autoritățile au luat imediat măsuri severe pentru stingerea focului și pentru a nu se mai întinde să facă pagube în gospodăriile inundate de păcură.

In statul Chili din America de sud, s'a întâmplat unul din cele mai groaznice cutremure. Au murit de pe urma lui 30 mii de oameni și alții 50 de mii au fost răniți. Două orașe au fost distruse cu totul și desigur și satele din jur. In orașul Chilan, cele două teatre erau pline de oameni, tocmai în timpul cutremurului. Ei au fost omorâți cu artiști cu tot. Localitatea Bulnes a fost acope-

rită în întregime de pământ. Orașul San Carlos a fost nimicit complet. Inchisoarea publică din acest oraș a fost înghițită de o crăpătură uriașă care s'a deschis tocmai sub ea. Din toate părțile statului, oamenii au încercat să meargă în ajutorul celor răniți și a celor rămași fără locuință. Dar e foarte greu de a se apropia de acele locuri. Mii de cadavre au stat multă vreme neîngropate. Mii de răniți au stat fără de niciun ajutor și fără hrană. Avioanele au dus hrana pe care au aruncat-o din aer.

A murit papa Pius al XI-lea, Vineri dimineată. Vestea tristă a produs uimire și întristare în rândurile credincioșilor catolici. Regele Victor Emanuel a trimis o telegramă de condoleanță. Corpul papei a fost înbălsamat. Congregația cardinalilor s'a întrunit pentru a discuta alegerea noului papă.

Războiul din Spania, care durează de vreo doi ani, e pe sfârșite. Trupele generalului Franco au ocupat rând pe rând localități aflate în mâinile guvernamentalelor. Războiul din Catalonia e terminat. Inșă guvernamentalii susțin că războiul trebuie să continue, pentruca să se apere în-

Credința, speranța, iubirea, cultura, educația și civilizația, unite la un loc, lucrează minuni pe pământul nostru, ajutând să vie Impărăția lui Dumnezeu pe pământ.

— Creștinul adevărat niciodată nu se departă de Dumnezeu. Nimic din cele văzute și nevăzute nu-l pot despărți de dragostea lui Hristos. Rom. 8:35.

— Nimeni nu poate descrie bucuria creștinilor adevărați, cari sunt vorbiți de rău și persecutați pentru Hristos. — Matei 5:12. —

dependența Spaniei. Guvernamentalii s'au stabilit în Madrid. Ei speră că odată vor fi învingători, cu toate gravele pierderi pe cari le-au suferit. Acum se află în Franța peste 300 mii de refugiați spanioli.

Mari inundații în Rhodesia și Transvaal, Africa de sud. Numeroase mine au fost înconjurate de apă. Mii de persoane au fost silit să se refugieze pe înălțimi. Numărul persoanelor înecate trece de 20.

Italia și Franța. O revistă italiană scrie, că Franța va trebui să dea de bună voie teritoriile pe care le pretind italienii, căci altfel ea și le va lua cu forța armelor. Revista mai spune că italienii vor rămâne atâta timp în Spania, cât timp Franța nu va da răspuns la această cerere.

PENTRU GOSPODARI

INGRIJIREA RĂNILOR. — Cel mai ușor mijloc de pătrundere și răspândire a boalelor și dușmanilor pomilor roditori, sunt rănilile ce se găsesc pe arbori. Prin ele apa din ploii pătrunde puțin câte puțin între coajă și lemn. Se ivesc, astfel scorburi, mai mult sau mai puțin adânci.

Orice rană, fie făcută prin tăiere, cu foarfeca, ferăstrăul, sau cosorul, fie făcută de iepuri, de vite sau altfel, trebuie neapărat oblojită.

Oblojirea rănilor și erapăturilor se poate face, cu ușurință, prin ungerea lor cu ulei mineral ars. Acest ulei se găsește aproape pretutindeni, el fiind asvârilit după ce a fost folosit la motoare. Acest ulei ars trebuie folosit așa cum se găsește; nu trebuie subțiat cu gaz sau aliceva. Dacă este prea gros, se subțiază prin încălzire. Să nu lăsăm să se prelingă uleiul pe ramuri. Acest ulei curăță rana și împiedecă apa să pătrundă în lemn.

Dacă pomul are scorburi, trebuie curățate de tot putregaiul, unse cu ulei ars pe dinlăuntru și astupate apoi cu ciment.

Această lucrare este foarte simplă: se amestecă praf de ciment cu apă, până se formează o tencuială nu prea tare, asemănătoare celei întrebuințate la zidărie. Cu acest ciment se astupă găurile, cu ajutorul unei mistrii sau unei lopotele de lemn. Trebuie să ținem seama că partea dinafară, a scorburei cimentate, să fie netezită, pentru a împiedeca apa de ploaie să se strângă în această parte să intre în rană. Tot în acest scop cimentul se unge bine, pe dinafară, cu ulei ars.

IADUC

(Urmare din pag. 5-a)

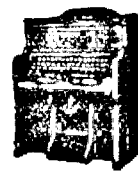
ca să-l mântuiască. Apoi ne-am rugat, și el a promis că se va pocăi. Mai târziu se vindecă și m'am dus să-l văd. Era o zi frumoasă, cu soare și el ședea înaintea casei lui. „Acum cred că te-ai hotărât să te predai Domnului”, îi zisei eu. „Te vei vindeca și atunci vei putea din nou să vii la biserică, să ascuți cuvântul lui Dumnezeu și să-I cânti laudă. „De Moody”, îmi răspunse el, „eu demult m'am hotărât să fiu creștin, însă chiar acum nu pot. Dacă mă voiu face sănătos, voiu cumpăra o avere în Michigan și acolo voiu fi creștin, căci aici în Chicago nu pot”.

La o săptămână căzu din nou în pat. Am fost chemat la el, dar n'am mai putut să-l încredințez despre siguranța mântuirii. Era prea disperat. Repeta doar mereu: „Secerișul a trecut, vara s'a sfârșit și eu încă nu sunt mântuit”.

A trăit o viață fără Hristos, a murit fără Hristos, a fost îmbrăcat într-o haină fără Hristos și noi l-am pus într'un mormânt fără Hristos.

Sunt poate și aici mulți cari ar dori să fie creștini. Primiți sfatul și nu vă lăsați întorși înapoi. Alergați și vă ascundeți în bratele Domnului, încă în acest ceas. **Acum** încă vă puteți mântui sufletele.

**Harmonii
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți
la**

**Francisc
K e e s k é s**
Timișoara IV.
Str. Bolintineanu No. 16.

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

O ZI DE BUCURIE și înălțare sufletească au avut frații din com. Jegălia, jud. Ialomița, la 6 Ianuarie, sărbătorind jubileul de 30 ani de existență. Programul s'a început cu Imnul Regal, cântat de către corul din loc, după care fr. G. Cristea, președintele cercului, a ținut o frumoasă predică, citind istoria bisericii din acești 30 de ani. Seara, tineretul a organizat o frumoasă serbare, la care a luat parte o mare mulțime de ascultători. Privind în trecutul plin de greutate și având în față glorioasa domnie a Majestății Sale Regele Carol II., rugăciunea fraților a fost, ca bunul Dumnezeu să reverse bogatele Sale binecuvântări asupra augustei Sale domnii.

BISERICA BAPTISTA din Hațeg, jud. Constanța, a sărbătorit la 21 Ianuarie „Unirea Principatelor”. S'a citit din Ev. după Marcu 12:13, „Dați Cezarului ce este al Cezarului”. S'au înălțat rugăciuni pentru Majestatea Sa, Regele Carol II. și pentru armata română. Din Cuvântul Domnului au vorbit frații G. Cristea, Fl. Simionescu, Șt. C. Dumitru și N. Simionescu, toți sergenți, arătând și datoria cetățeanului față de Patria sa. Serviciul s'a terminat cu Imnul Regal.

IN SĂMBĂTENI, jud. Arad, a încetat din viață sora Sofia Pârnevan, la 31 Ian. Serviciul înmormântării a fost condus de frații I. Ban, G. Fărcaș, G. Bosnea, I. Sarii și V. Fărcaș. Au luat parte frați din mai multe comune învecinate.

TINERETUL DIN BRAȘOV a avut un frumos program, la 22 Ianuarie. Cu acest prilej s'a vorbit din Cuvântul Domnului dela Luca 15. Fratele Ghindea a arătat ce mare bucurie e în ceruri, când un păcătos se pocăiește. Serbarea a fost împodobită cu cântările corului din loc și s'a încheiat cu o rugăciune pentru Majestatea Sa Regele și pentru cauza Evangheliei în această țară binecuvântată.

FRAȚII DIN ȘEITIN, jud. Arad, au avut o zi de bucurie cu ocazia căsătoriei sorei M. Popuța cu fr. Gh. Feier din Șofronea. Serviciul religios a fost îndeplinit de fr. M. Muntean. O mulțime de frați din comunele din jur au luat parte la această frumoasă sărbătoare.

A TRECUT LA CELE DE VECI la 1 Ian., un frate bătrân din Larga, jud. Hotin. Serviciul a fost săvârșit de către frații Josan. Fr. I. Josan a citit din Cuvântul Domnului, dela Ioan 5:17, arătând însemnătatea lucrării de mântuire a Domnului Isus și învierea morților.

LA SARMISEGHETUZA, jud. Hunedoara, capitala vechilor Daci, strămoșii noștri, s'a ținut prima înmormântare baptistă. Dar frații neavând cimitir, cantonul bisericii greco-catolice a înfruntat

orice rușine și a dat un loc în cimitirul lor, unde să fie înmormântată sora decedată. A luat parte o mare mulțime de ascultători bucurându-se de Cuvântul Domnului vestit de fr. I. Lăzărescu din Clopotiva. Muzica fraților din Clopotiva a împodobit acest serviciu cu frumoase cântări de laudă. La înmormântare a luat parte și d-l primar.

IN ȘIPET, jud. Timiș, s'a ținut înmormântarea celui mai în vârstă frate, I. Balcu, la 1 Februarie. Serviciul a fost condus de fr. A. Pascu, ajutat de frații Rețailă Bandu, I. Gruia și Moise Treta. Spre cimitir, la fiecare colț de stradă aștepta o mare mulțime, ascultând cu neșat cuvântul lui Dumnezeu. Corul și muzica din loc, conduse de fr. D. Șutu, au laudat pe Dumnezeu, prin cântări frumoase.

A ÎNCETAT DIN VIAȚA fr. I. Tudor din Moldova Nouă, jud. Caraș, la 2 Februarie. Serviciul înmormântării a

fost îndeplinit de frații I. Craiovean și C. Popescu. Biserica pierde prin acest frate, un bun credincios, care a trăit o viață sfântă, bucurându-se în Domnul.

A TRECUT LA CELE VEȘNICE N. Pârnevan din Sămbăteni, jud. Arad. În mormântarea s'a ținut la 2 Februarie de către fr. Ban, Fărcaș, G. Tudor și L. Sari. Au luat parte frații din comunele din jur.

Un cuvânt

către cetitori. În aceste vremuri pline de piedici pe calea crucii, e bine să știm ceva și din viața înaintașilor noștri, a acelor martiri cari au înroșit cu sângele lor nevinovat imperiul puternic al romanilor din vechime. O legendă spune că, apostolul Petru voia să plece din Roma pe timpul marilor prigoniri. Isus i-ar fi ieșit în cale și el L-a întrebat: „Quo vadis Domine?” (Unde mergi Doamne?) „La Roma”, răspunse Isus, „Dacă tu fugi de persecuțiuni, Eu mă duc să fiu răstignit a doua oară”. Se spune că Petru s'ar fi reîntors și a murit moarte de martir. Această carte se cheamă **Quo vadis**. Are peste 560 pagini și 72 ilustrațiuni. Costă 140 lei și e una dintre cele mai frumoase cărți scrise de marele scriitor Sienkiewicz.

Călătoria creștinului, frumoasa carte atât de mult citită, se găsește din nou în Depozitul nostru. Legată în carton, în două volume, costă 120 lei ambele volume. Broșată tot în două volume, costă numai 100 lei ambele volume.

Constituția, cu 30 lei, cu peste 200 pagini, cu tot felul de explicații pentru săteni.

Toate leacurile la îndemână, 30 lei.

Istoria Unirii Românilor, cu 30 lei.

Biblia de buzunar cu 100 lei, **Biblia mari**, cu 140, 170 lei, **Biblia de amvon** cu 300 lei. Testamente cu psalmi și titluri cu 20, 30 și 40 lei bucata.

Harta pământului sfânt cu 100 lei. **Sunetele Evangheliei**, carte de cântări pe note, cu 25 lei.

Cărți noi de cântări, cu peste 660 de cântări, costă 60, 70 și 80 lei. Cine comandă mai mult de 10 bucăți, primește rabat de 10 la sută.

Comandați-le dela **Depozitul nostru Arad, Str. Fabricii No. 20.**

Rugă

de Tuțu Șirianu

Spre Tine, Tată sfânt,
Ridică privirea mea,
Căci Tu pe — acest pământ
Ești scut în viața-mi grea,
Și veșnic adăpost.

Puterea Ta din cer,
În sufletu'-mi slăbii
Revars-o, să nu pier
O. Tată prea iubit
Și plin de îndurări.

Căci fără Tine eu
Pe veci aș fi zdrobit,
În greu păcatul meu
Ce mult m'a chinuit,
Lipsit de harul Tău.

Dar astăzi când m'ajută
Puterea Ta divină,
Viața mea țesută
Îmi pare o lumină
De raze mângăioase.

De aceea, Tată sfânt,
Spre Tine-mi ure gândirea,
Să-mi fii pe acest pământ
Sublimă fericire
Și-a vieții mele pace.

Să-mi verși în elipe grele
A mângăierii pace,
Ce prin lumini de stele,
În chiul meu mă face
Să ure la Tine sus...

O, ia-mă pe pământ
Sub dulcea-Ti ocrotire,
Ca dincol' de mormânt
Să gust în nemurire,
Eterna fericire...

FAPTE, PILDE ȘI IDEI

Astăseară

O fetiță a mers cu mama ei într-o sală unde se predica Evanghelia. Aici a ascultat cu atenție cuvântarea în care se lămuria calea mântuirii. I s'a părut însă, că predicatorul vorbește numai celor mari. Pe drum spre casă, fata a întrecut pe mamă-sa: „Măntuiește Isus și pe o fetiță de nouă ani?” „De sigur”, răspuse mamă-sa. „El e Mântuitorul celor mai tineri cari cred, precum e și al celor mai bătrâni. El a murit pentru teți și între aceștia e cuprinsă și scumpa mea Elenuță ca și mama ei. Dar de ce n'ai întrebat acest lucru, dragă?” „Pentru că eu vreau să fiu mântuită *astă seară* și vreau ca Isus să fie al meu”. În aceea seară fetița își dădu inima lui Hristos. Da, Isus măntuiește pe copilașii mici îndată ce ei pot crede. Și ei pot crede foarte timpuriu. De aceea părinții sunt datori să conducă din vreme pe copilașii lor la Hristos.

Un adevăr mare

Tineretul este influențabil la bine ori la rău. El va crește în caracter prin crescătorii și educatorii săi. Un tânăr, lăsat singur, va fi lipsit de orice creștere bună. Copiii, lăsați la voia întâmplării, nu numai că n'ar fi de folos țării și societății, dar ar fi păgubitori atât moralmente, cât și materialmente.

Feriți-vă copiii de oameni răi, morocănoși, critici, imorali, fățarnici, clevețitori și necredincioși, căci influența lor va strica viitorul, sufletul și trupul copiilor și tineretului.

Dumnezeu vede totul

O femeie îmbrăcată sărăcăcios a mers odată la un medic din Cincinnati și i-a spus: „Domnule doctor, ai făcut d-ta vreodată o faptă din milă? Sunt o femeie săracă și am durere la inimă. Vreau să-mi cercetezi inima cu razele Röntgen, fără plată? Căci n'am niciun ban”. „Da, te voi examina”, spune medicul. „Dar eu nu vreau să-mi dau Iaina jos”, zise femeia. „Ar fi mai bine s'o dai jos”, spuse medicul, „dar dacă vrei s'o ții pe d-ta, nu-i nimic”. Mașina Röntgen a început să lucreze. Medicul se uită la inimă și apoi privi ceva mai jos, unde văzu în buzunarul femeii 20 dolari aur, cari fac 100 dolari hârtie. După examinare, femeia întrebă cum îi este inima. „Rea”, răspuse medicul. „Am văzut că m'ai mințit spunând că n'ai bani, în timp ce în buzunarul d-tale este aur în valoare de 100 dolari. „Deci trebuie să-mi dai îndată 5 dolari” Femeia descoperită și rușinată, plăti îndată acești bani.

Câți oameni însă, nu încearcă să

înșele pe Dumnezeu în același fel? Ei cred că păcatele lor pot fi și rămâne ascunse. Dar se înșală. Dumnezeu vede mai adânc decât razele Röntgen. El cunoaște cele mai adânci taine ale inimii tale. Deci e mult mai bine să mergi la picioarele Tronului ceresc și să-I mărturisești totul.

Fii om de caracter

Frica izvorește de cele mai multe ori din închipuire, căci oamenii își imaginează răul care s'ar putea ivi, dar care nu se arată decât foarte rar. Din această cauza se întâmplă că mulți oameni, cari nu au destul curaj pentru a lupta și a înfrânge un adevărat pericol, se lasă speriați și paralizați de un rău închipuit. Dacă închipuirea nu este pusă sub o disciplină aspră, răul te întâmpină dela jumătatea drumului, surferi cu mult mai înainte decât ar trebui și porți pe umeri o povară pe care ai creiat-o singur.

S. Smiles.

Pentru a fi liber din punct de vedere moral, pentru a fi mai mult decât un animal, omul trebuie să poată rezista înclinațiilor sale de moment. Lucrul acesta nu poate fi făcut decât prin stăpânirea de sine. De aceea forța aceasta constituie adevărata deosebire dintre viața fizică și cea morală, precum și baza caracterului individual.

Biblia nu laudă pe cel puternic, care învinge un oraș, ci pe acela care este și mai puternic și „care-și învinge inima”.

S. Smiles.

Pentruce

„Pentru ce a ales Domnul Isus pe Iuda de apostol, dacă El știa că are să-L vândă?”, întrebă cineva pe un predicator. „Eu nu știu”, răspuse acesta, „dar pentru mine există e și mai mare taină. Și anume: pentru ce m'a ales pe mine Domnul, pe mine cel mai mare păcătos?”

Pavel spune într-o epistolă a sa, că cel dintâi dintre păcătoși e el. Suntem noi oare atât de umiliți să recunoaștem, ca Pavel, că suntem păcătoși? Să recunoaștem că Domnul ne-a ales într'un chip atât de minunat, atunci când noi alergam în pierzare? Și când n'am fi meritat, ca Iuda, decât pedeapsă veșnică?

Cât costă veșnicia

Un nobil englez care a zidit o frumoasă biserică, o arăta unui predicator, zicând: „Acum, domnule, nu crezi că acest dar măreț îmi va asigura viața de vecei?” Predicatorul, după o clipă de gândire, răspuse: „Și cât a costat această

frumoasă clădire?” „Aproape 13 mii lire”. „Și dv. credeți”, răspuse predicatorul, „că Dumnezeu vinde viața de vecei cu 13 sau 14 mii lire?”

Se poate cumpăra cu bani fericirea de dincolo? Oare câți nu și-ar asigura-o? Dar îndurarea Domnului e mai puternică și mai adâncă. Ea merge dincolo de înțelepciunea noastră, ea întrece priceperea omenească. Domnul nu vinde, ci dă în dar viața eternă.

O călătorie lungă

26.000 km. pentru un suflet! Ceea ce e prea greu pentru un om, poate fi îndeplinit cu ușurință de către o bucată de hârtie. Iată ce istorisește un credincios: „Am fost chemat la căpătâiul unei femei moribunde, soția unui proprietar mare. Am găsit-o bucurându-se în Domnul. Mântuitorul ei. Întrebându-o cum a găsit pe Domnul: „Am citit aceasta”, răspuse ea, și-mi dădu o foaie de hârtie, veche și îngălbenită de vreme. Era o bucată dintr'un ziar american și conținea una dintre predicile lui Spurgeon. „De unde aveți această foaie?”, întrebai eu. „O am din Australia, de unde am primit un pachet care a fost învelit în acest ziar. Eu am citit-o și am găsit pacea sufletului meu”.

Ce minunate sunt căile lui Dumnezeu! El a trimis acea bucată de foaie tocmai din Australia îndepărtată, mii de kilometri, peste marile oceane, pentruca să întoarcă dela pierzare un suflet!

Nu suntem noi conlucrători cu Dumnezeu? Nu avem și noi datoria de a pescui suflete? Oare câți kilometri am fi noi gata să facem pentru mântuirea unui păcătos?

Cea mai crâncenă luptă este lupta între lumină și întunec.

AL TĂU SUNT...

de Simion Tîl

Al Tău sunt, Doamne Ceresc Părinte,
Cu trup, cu suflet și cu minte.
Din ziua 'n care m'ai chemat,
Cu totul Ție m'am predat.

Al Tău sunt, Doamne Isus Hristos,
Cu tot ce am bun și frumos;
Pe Tine te iubesc mai mult
Și de Cuvântul Tău ascult.

Al Tău sunt, o, Duhule Sfânt,
Cât voi trăi pe-acest pământ.
Cântarea mea zilnic o cânt:
Deși drumul e foarte greu,
Sunt fericit că sunt al Tău!